

Det var Aron Israel, der i al Troskyldighed havde givet sig til at tale om „Falkens“ to Uger gamle Artikel om hans Ideer og meget begejstret udtalte sig om „disse dristige og fantasifulde Fremtidsplaner for Land og Folk.“

„Jeg er . . . naturligvis . . . ikke istand til at sige . . . til at dømme om, hvorvidt Sagen er praktisk gennemførlig,“ sagde den lille Mand paa sin underlig stammende og forlegne Maade. „Men Hr. Sidenius synes jo for Alvor at mene, at vi i Betragtning af vor ejendommelige geografiske Beliggenhed og vore . . . som man vel altsaa maa sige . . . hidtil ubenyttede . . . eller . . . maaske snarere . . . hidtil upaaagtede naturlige Hjælpekilder har særegne Betingelser for at blive et Industriland af Rang, især naar de moderne Maskiner, han taler om . . . disse Bølgemaskiner og Vind-Motorer eller hvad det er, han kalder dem . . . engang har naaet fuld Udvikling. Som sagt, jeg drister mig ikke til at have nogen Mening om den tekniske Side af Sagen; men der synes mig at være noget saare tiltalende ved selve Tanken . . . saaledes at forvandle de Naturmagter, vi hidtil har betragtet som vore Fjender og Landets Ødelæggere . . . Vestenvinden, Bølgeslaget, Luft-Uroen i det hele . . . at forvandle dem til vor sande Rigdomskilde, et udtømmeligt Kraftvæld, der vil kunne omskabe netop vore hidtil fattigste Egne til et sandt Eldorado. Det klinger jo næsten som et Eventyr.“

Hans Ord vakte nogen Uro rundt om blandt Tilhørerne. Eybert sad og smilede lidt nervøst. Fru Salomon bød mere Kaffe. Kandidat Balling, der nu ogsaa var kommen derind, saae med Medynk paa Taleren. Selv de to gamle Frøkner Israel fik efterhaanden en Fornemmelse af, at Bro-